wallet ja laitwad tõt, mis sel wisil ei hiilga, kui walle. Mõnni kord agga peab ka rummalus tõt walleks ja wallet tõeks, nago allamal kuled.

Inglismaal kaswatas üks wannaemma omma poia-poega, agga pois jookšis pakko ja läks laewa peal omma teed. Mitme aasta pärast tulli ta jälle taggasi ja leppis wannaemmaga ärra; sest emmasüdda on ussin andeksandma ja kurja unnustama. Pärrast aiasid jutto, nago polleks nende wahhel middagi juhtunud.

„Noh, Jaak — ütles wannaemma — sinna olled nüüd kaugel käinud ja paljo näinud, ütle mulle, kas olled jubba ka üht Näkka näinud, kes sure merre põhjas peawad ellama ja mõnni kord ennast merremeestele näitma?"

„Jah ollen näinud — kostis Jaak, kes walletada mõistis, nago eht madrus. — Kui meie Läne-Indiamaal ühhe sare al ankrus ollime, tulli üks Näk orrarohhelisse juustega merre põhjast laewa peale ja ütles meie kiprele: „„„Kule kipper, mis paggana luggu se on, kas sul mitte muial rumi ei olnud omma õnnetumat ankrut sisse lasta, kui just minno toa ukse ette, et uks nüüd lahti ei anna ja minno perrenaene wälja ei peäse ommad seapõrsad ja lambatalled tallitama?""

„No wata, Jaak — ütles wannaemma — Näkkasi on kül merrepõhjas; ma ollen lapse põlwes ühte pildi peal näinud. Rägi weel, Jaak."

„Üks kord ollime punnases merres omma laewaga jälle ankrus ja näggime paljo immeasjo; agga kui ankrut ülles tõmbasime, kõlkus üks wanna wettind tõllarattas, kuld wits peal, ankro otsas ja selle peale olli kirjutud: „„„Kunningas Warao.""

„Kas nääd nüüd, Jaak, et pibel allati tõt rägib. Eks kunningas Warao ja temma rüütlid ep olle keik punnase merresse ärrauppunud, ja sest aiast on rattas senna jänud. Olleksite teie teisi rattaid ka otsinud. Rägi weel, Jaak."